

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (piąta izba)

z dnia 14 stycznia 2015 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i ich głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Przyjęcie zobowiązania złożonego w ramach postępowania antydumpingowego — Przemysł wspólnotowy — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność

W sprawie T-507/13

SolarWorld AG, z siedzibą w Bonn (Niemcy),

Brandoni solare SpA, z siedzibą w Castelfidardo (Włochy),

Global Sun Ltd, z siedzibą w Sliemie (Malta),

Silicio Solar, SAU, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

Solaria Energia y Medio Ambiente, SA, z siedzibą w Puertollano (Hiszpania),

reprezentowane przez adwokata L. Ruessmanna oraz J. Becka, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J.F. Brakelanda, T. Maxiana Ruschego oraz A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmującej zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209, s. 26) oraz decyzji wykonawczej Komisji 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającej przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. L 325, s. 214),

SĄD (piąta izba),

w składzie: A. Dittrich, prezes, J. Schwarcz (sprawozdawca) i V. Tomljenović, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżące, SolarWorld AG, Brandoni solare SpA, Global Sun Ltd, Silicio Solar, SAU i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA są europejskimi producentami modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów, które popierają EU ProSun, stowarzyszenie europejskich producentów produktów podobnych. Stowarzyszenie to złożyło w dniu 25 lipca 2012 r. skargę antydumpingową do Komisji Europejskiej skierowaną przeciwko przywozom tych produktów z Chin. Skarżące współpracowały w dochodzeniu antydumpingowym i uczestniczyły w postępowaniu jako strony zainteresowane.
- 2 W zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 6 września 2012 r. (Dz.U. C 269, s. 5) Komisja ogłosiła o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.
- 3 W zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym* w dniu 8 listopada 2012 r. (Dz.U. C 340, s. 13), Komisja ogłosiła o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.
- 4 Początkowo Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe. Następnie przyjęła ona zobowiązania eksporterów chińskich na podstawie art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 s. 51, zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym”). Kolejno Rada nałożyła cło ostateczne antydumpingowe i antysubsydyjne oraz Komisja przyjęła zmienione zobowiązanie.
- 5 W niniejszej sprawie w rozporządzeniu (UE) nr 513/2013 z dnia 4 czerwca 2013 r. nakładającym tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 152, s. 5, zwanym dalej „tymczasowym rozporządzeniem antydumpingowym”) Komisja ustanowiła tymczasowe cło antydumpingowe od przywozu do Unii Europejskiej modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, pod warunkiem spełnienia określonych warunków.
- 6 Decyzją Komisji 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmującą zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 209, s. 26, zwaną dalej „pierwszą zaskarżoną decyzją”) Komisja przyjęła zobowiązanie złożone przez grupę współpracujących producentów eksportujących wraz z chińską izbą gospodarczą ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych (zwaną dalej „CCCME”). Wykaz odnośnych producentów znajduje się w załączniku do tej decyzji.

- 7 Z motywów 5 i 6 pierwszej zaskarżonej decyzji wynika, po pierwsze, że ww. eksporterzy chińscy zobowiązują się do przestrzegania minimalnej ceny przywozu modułów fotowoltaicznych oraz ceny dla każdego z głównych komponentów (tj. ogniw i płytek). Po drugie, zaproponowali oni, że zagwarantują, by wielkość rocznego przywozu w ramach zobowiązania była na poziomie odpowiadającym w przybliżeniu ich wynikom rynkowym w chwili złożenia zobowiązania. Ponadto z motywu 8 tej decyzji wynika, że tymczasowe cło antydumpingowe będzie pobierane od przywozu przekraczającego ów roczny poziom.
- 8 Rozporządzenie Komisji (UE) nr 748/2013 z dnia 2 sierpnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 513/2013 (Dz.U. L 209, s. 1), zostało przyjęte w celu uwzględnienia pierwszej zaskarżonej decyzji. Wśród innych zmian wprowadziło ono art. 6 do tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego, który przewiduje, że o ile zostały spełnione określone warunki, przywóz określonych produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu, które są fakturowane przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do pierwszej zaskarżonej decyzji, jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego przez art. 1 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego.
- 9 Komisja wydała decyzję wykonawczą 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. L 325, s. 214, zwaną dalej „drugą zaskarżoną decyzją”). Z motywu 4 tej decyzji wynika, że po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych Komisja kontynuowała dochodzenie dotyczące dumpingu, szkody i interesu Unii, jak również równoległe postępowanie antysubsydyjne. Płytki wyłączono z zakresu obydwu postępowań, a tym samym z zakresu stosowania środków ostatecznych.
- 10 Z motywów 7–10 oraz art. 1 drugiej zaskarżonej decyzji wynika, że po ujawnieniu ostatecznych ustaleń w ramach postępowań antydumpingowego i antysubsydyjnego producenci eksportujący wraz z CCCME złożyli zawiadomienie w celu dokonania zmiany swojej pierwotnej oferty zobowiązania. Owa zmiana zobowiązania dotyczyła wyłączenia płytek z zakresu dochodzenia, udziału określonych dodatkowych eksportujących producentów w tym zobowiązaniu oraz poszerzenia postanowień zobowiązania w celu wyeliminowania szkodliwych skutków także w odniesieniu do przywozu towarów subsydiowanych.
- 11 Zgodnie z motywem 5 drugiej zaskarżonej decyzji dochodzenie antydumpingowe potwierdziło wstępne ustalenia dotyczące dumpingu wyrządzającego szkodę.
- 12 Ostateczne ustalenia dochodzenia przedstawiono w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 1, zwanym dalej „ostatecznym rozporządzeniem antydumpingowym”). Zgodnie z art. 1 rzeczonego rozporządzenia nałożono ostateczne cło antydumpingowe na przywóz modułów lub paneli fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego oraz ogniw w rodzaju stosowanych w modułach lub panelach fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, o ile zostały spełnione określone warunki.
- 13 Zgodnie z art. 3 ust. 1 ostatecznego rozporządzenia antydumpingowego, który ma zastosowanie do produktów określonych za pomocą pozycji nomenklatury celnej i które są fakturowane przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do drugiej zaskarżonej decyzji, przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego przez art. 1 rzeczonego rozporządzenia, o ile zostały spełnione określone warunki.

- 14 Artykuł 3 ust. 2 ostatecznego rozporządzenia antydumpingowego stanowi, że dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu, gdy zostanie wykazane, że nie został spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w poprzedzającym ustępie, lub gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie.
- 15 Ponadto w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającym ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 325, s. 66, zwanym dalej „ostatecznym rozporządzeniem antysubwencyjnym”) Rada nałożyła również ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin, o ile zostały spełnione określone warunki.
- 16 Zgodnie z art. 2 ust. 1 ostatecznego rozporządzenia antysubwencyjnego, które ma zastosowanie do produktów określonych za pomocą pozycji nomenklatury celnej i które są fakturowane przez przedsiębiorstwa, od których Komisja przyjęła zobowiązania i których nazwy są wymienione w załączniku do decyzji wykonawczej, przywóz produktów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu jest zwolniony z cła antydumpingowego nałożonego przez art. 1 rzeczonego rozporządzenia, o ile zostały spełnione określone warunki.
- 17 Artykuł 2 ust. 2 ostatecznego rozporządzenia antysubwencyjnego stanowi, że dług celny powstaje z chwilą przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu, o ile zostanie wykazane, że nie został spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia, lub gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 września 2013 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 19 Pismem złożonym również w dniu 23 września 2013 r. skarżące wniosły o orzekanie w trybie przyspieszonym.
- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 października 2013 r. Komisja sprzeciwiła się orzekaniu w trybie przyspieszonym.
- 21 W postanowieniu z dnia 24 października 2013 r. Sąd (piąta izba) oddalił wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym.
- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 grudnia 2013 r. skarżące wniosły do Sądu o zezwolenie na dostosowanie skargi w taki sposób, aby żądanie stwierdzenia nieważności obejmowało również drugą zaskarżoną decyzję oraz wynikające z niej naruszenia rozporządzenia (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188, s. 93).
- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 stycznia 2014 r. Komisja oświadczyła, że nie ma zarzutów co do dopuszczalności dostosowania skargi o stwierdzenie nieważności.
- 24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 stycznia 2014 r. skarżące wniosły zasadniczo do Sądu o przyjęcie środków organizacji postępowania i dochodzenia.
- 25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 lutego 2014 r. Komisja wniosła do Sądu o oddalenie wniosku o przyjęcie środków organizacji i dochodzenia.

- 26 W swojej skardze skarżące wnoszą do Sądu o:
- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
 - stwierdzenie nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 27 We wniosku o dostosowanie skargi skarżące wnoszą do Sądu o:
- uwzględnienie wniosku o dostosowanie skargi;
 - uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
 - stwierdzenie nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji i drugiej zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 28 Komisja w odpowiedzi na skargę wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - pomocniczo – stwierdzenie bezzasadności skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 29 W duplice Komisja wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie bezprzedmiotowości skargi w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji;
 - odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji, oraz pomocniczo, również w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji;
 - pomocniczo, stwierdzenie bezzasadności skargi;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

Uwagi wstępne

- 30 Na podstawie art. 113 regulaminu postępowania Sąd może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, z urzędu stwierdzić, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na bezwzględne przeszkody procesowe lub że skarga stała się bezprzedmiotowa i nie ma potrzeby jej rozpatrywania.
- 31 W niniejszej sprawie strony wypowiedziały się już w pismach odnośnie do kwestii dopuszczalności niniejszej skargi, a w szczególności co do kwestii bezpośredniego oddziaływania na skarżące. W związku z tym Sąd uznaje, że strony zostały wysłuchane, że akta sprawy dostarczyły mu wystarczających informacji oraz że nie ma konieczności otwierania ustnej części postępowania.

- 32 Nie zgłaszając formalnie zarzutu niedopuszczalności w trybie art. 114 regulaminu postępowania, Komisja twierdzi, że skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna. Dokładniej uważa ona, że pierwsza zaskarżona decyzja nie jest aktem regulacyjnym i zawiera środki wykonawcze, że nie dotyczy ona bezpośrednio i indywidualnie skarżących i nie wyraża ona ostatecznego stanowiska instytucji Unii, że skarga na pierwszą zaskarżoną decyzję jest bezprzedmiotowa oraz że skarżące nie wykazały interesu prawnego w niniejszej sprawie.
- 33 Jeżeli chodzi o wniosek skarżących z dnia 11 grudnia 2013 r. o dostosowanie ich żądań, to należy przypomnieć, że ponieważ dopuszczalność skargi ocenia się w chwili jej wniesienia, skarżący może dostosować swoje roszczenia i zarzuty, tak aby objąć nimi nowe akty w trakcie postępowania tylko wtedy, gdy jego wniosek o stwierdzenie nieważności pierwotnie zaskarżonego aktu sam był dopuszczalny w chwili jego wniesienia (postanowienie z dnia 20 listopada 2012 r., Shahid Beheshti University/Rada, T-120/12, EU:T:2012:610, pkt 57).
- 34 W związku z tym dostosowanie żądań zmierzających do stwierdzenia nieważności drugiej zaskarżonej decyzji jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy skarga w zakresie dotyczącym stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji może zostać uznana za dopuszczalną.
- 35 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie obejmują środków wykonawczych”.
- 36 Jeżeli chodzi o drugą hipotezę przewidzianą w art. 263 akapit czwarty TFUE, to przesłanki bezpośredniego i indywidualnego wpływu aktu, o którego stwierdzenie nieważności się wnosi, są kumulatywne (wyrok z dnia 3 października 2013 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, Zb.Orz., EU:C:2013:625, pkt 76). Jeżeli chodzi o trzecią hipotezę przewidzianą w tym artykule, to przesłanki dotyczące bezpośredniego oddziaływania przez akt regulacyjny, o którego stwierdzenie nieważności wniesiono, również są kumulatywne.
- 37 W ten sposób należy zbadać przesłanki, o których mowa w dwóch hipotezach przewidzianych w art. 263 akapit czwarty TFUE, to znaczy, czy decyzja ta dotyczy bezpośrednio skarżących, mimo że nie są one adresatami pierwszej zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności dotyczącego braku legitymacji czynnej ze względu na brak bezpośredniego oddziaływania na skarżące

- 38 Skarżące uważają, że pierwsza zaskarżona decyzja oddziałuje bezpośrednio na ich sytuację prawną, ponieważ znosi ona cło antydumpingowe o ok. 70% w przypadku przywozów do Unii odnośnego produktu pochodzącego z Chin. Ponadto zezwala ona na kontynuowanie przywozu odnośnego produktu na poziomie cen, który ani nie wyklucza dumpingu, ani szkody. Zagroza to dalszemu istnieniu skarżących na rynku Unii. Jako unijni producenci produktu podobnego skarżące były bezpośrednio i indywidualnie dotknięte przez pierwszą zaskarżoną decyzję. Dokładniej, skarżące aktywnie uczestniczyły w postępowaniu antydumpingowym i antysubwencyjnym jako zainteresowane strony. Są one de facto ograniczoną i zamkniętą grupą i zajmują ważną pozycję na rynku Unii, a przyjęcie spornego zobowiązania stanowi zagrożenie dla ich interesów gospodarczych i prawnych.
- 39 Komisja twierdzi, że przyjęcie zobowiązania dotyczy bezpośrednio wyłącznie eksporterów, którzy zaproponowali zobowiązanie, a nie skarżących.
- 40 Należy stwierdzić, że w ramach skargi wniesionej przez osoby fizyczne lub prawne na podstawie drugiej i trzeciej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE [opinie rzecznik generalnej J. Kokott w sprawach Telefónica/Komisja (C-274/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:204, pkt 59) oraz Inuit Tapiriit

Kanatami i in./Parlament i Rada (C-583/11 P, Zb.Orz., EU:C:2013:21, pkt 69)], przesłanka dotycząca bezpośredniego oddziaływania wymaga łącznego spełnienia dwóch kryteriów, mianowicie, by, po pierwsze, zaskarżony akt wywoływał bezpośredni wpływ na sytuację prawną jednostki i, po drugie, nie pozostawiał żadnego zakresu uznania swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, a wykonanie to ma mieć charakter automatyczny i wynikać z samego aktu Unii bez stosowania innych przepisów pośrednich (zob. podobnie postanowienie z dnia 24 września 2009 r., *Município de Gondomar/Komisja*, C-501/08 P, EU:C:2009:580, pkt 25; wyrok z dnia 13 października 2011 r., *Deutsche Post i Niemcy/Komisja*, C-463/10 P i C-475/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:656, pkt 66).

- 41 Jeżeli chodzi o spółki proponujące zobowiązanie, to orzecznictwo przyznało, że mogą być przedmiotem skargi wniesionej przez zainteresowanych eksporterów do sądów Unii decyzje Komisji dotyczące wycofania przyjęcia zobowiązania i rozporządzenia Rady ustanawiające ostateczne cło antydumpingowe od przywozu dokonanego przez owych eksporterów (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., *Usha Martin/Rada i Komisja*, C-552/10 P, Zb.Orz. EU:C:2012:736).
- 42 Z kolei Trybunał orzekł, że importer, którego skarga zmierzała do stwierdzenia nieważności przepisów rozporządzenia dotyczących przyjęcia zobowiązania cenowego oferowanego przez eksportera, nie był bezpośrednio i indywidualnie dotknięty jego przepisami (zob. podobnie postanowienie z dnia 8 lipca 1987 r., *Garellly/Komisja*, 295/86, Rec, EU:C:1987:344, pkt 2, 13, 14).
- 43 Ponadto Trybunał orzekł już, że odrzucenie przez Komisję propozycji zobowiązania nie było środkiem wywołującym wiążące skutki prawne, które mogłyby mieć wpływ na interesy spółki oferującej zobowiązanie, ponieważ Komisja mogła zmienić swoją decyzję lub Rada mogła postanowić o nienakładaniu cła antydumpingowego. Takie odrzucenie jest środkiem tymczasowym, którego celem jest przygotowanie ostatecznej decyzji, a zatem nie stanowi on aktu podlegającego zaskarżeniu (wyrok z dnia 14 marca 1990 r., *Gestetner Holdings/Rada i Komisja*, C-156/87, Rec, EU:C:1990:116, pkt 8). Niemniej jednak przedsiębiorcy mogą w razie potrzeby powołać się na każdą nieprawidłowość dotyczącą odrzucenia ich propozycji zobowiązania poprzez zaskarżenie rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe (wyrok z dnia 14 marca 1990 r., *Nashua Corporation i in./Komisja i Rada*, C-133/87 i C-150/87, Rec, EU:C:1990:115, pkt 10).
- 44 Jeżeli chodzi o zobowiązania w rozumieniu podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, to należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem celem art. 8 rozporządzenia podstawowego jest zagwarantowanie wyeliminowania szkodliwych skutków dumpingu wobec przemysłu Unii, przy czym dokładniej opiera się on zasadniczo na obowiązku współpracy eksportera oraz kontroli prawidłowego wykonania podjętego przez niego zobowiązania (ww. w pkt 41 wyrok *Usha Martin/Rada i Komisja*, EU:C:2012:736, pkt 36).
- 45 Niemniej jednak należy stwierdzić, że z celu tego nie wynika, iż podmioty gospodarcze, takie jak skarżące, mogą wystąpić ze skargą o stwierdzenie nieważności przeciwko decyzji o przyjęciu zobowiązania na podstawie art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, takiej jaką w niniejszej sprawie jest pierwsza zaskarżona decyzja.
- 46 Należy zauważyć, że przyjęcie pierwszej zaskarżonej decyzji nie zmieniło sytuacji prawnej skarżących. W rzeczywistości bowiem ocena systemu ustanowionego w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym prowadzi do stwierdzenia, że decyzja o przyjęciu zobowiązania przyjęta na podstawie art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia nie wywołuje skutków prawnych, które mogłyby bezpośrednio wpływać na sytuację unijnych producentów odnośnych produktów, takich jak skarżące w niniejszej sprawie.
- 47 Zgodnie ze spornym przepisem, który dotyczy zobowiązań, w przypadku gdy zostało stwierdzone występowanie dumpingu i szkody, Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do rewizji cen w celu zaprzestania wywozu odnośnego

produktu po cenach dumpingowych, jeżeli uzna ona, że szkodliwe skutki dumpingu zostaną usunięte w wyniku tego zobowiązania (ww. w pkt 41 wyrok Usha Martin/Rada i Komisja, EU:C:2012:736, pkt 22).

- 48 Tymczasem z systemu ustanowionego w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym wynika, że to nie z powodu wydania decyzji przyjmującej zobowiązanie przywóz objęty tym zobowiązaniem został zwolniony z cła antydumpingowego, ponieważ zwolnienie wynika z przepisów przyjętych bądź to przez Komisję w zmienionym tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, bądź przez Radę w ostatecznym rozporządzeniu antydumpingowym, w celu wdrożenia zobowiązań przyjętych przez Komisję. Takie zobowiązanie ciąży na Radzie na podstawie art. 9 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, które stanowi, że rozporządzenie powinno ustanowić ostateczne cło antydumpingowe od przywozu produktu stanowiącego przedmiot dumpingu i wyrządzającego szkodę, wprowadzając wyjątek względem przywozu pochodzącego ze źródeł, w odniesieniu do których w odpowiednim przypadku przyjęto zobowiązanie.
- 49 W rzeczywistości bowiem należy stwierdzić, że nawet wówczas, gdy decyzja o przyjęciu zobowiązania została przyjęta, tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe zostają nałożone na podstawie art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego jedynie w drodze rozporządzenia, ponieważ przepis ten przewiduje również, że pobór tych ceł przez państwa członkowskie jest dokonywany według innych kryteriów ustalonych przez nakładające je rozporządzenie, wśród których znajdują się warunki ustanowione w celu wdrożenia przyjętych zobowiązań.
- 50 Ponadto, w przypadku gdy wynik dochodzenia dotyczącego istnienia dumpingu lub szkody jest negatywny, art. 8 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego przewiduje, że przyjęte wcześniej zobowiązanie automatycznie wygasa, chyba że taki wynik dochodzenia wynika w znacznej mierze z istnienia zobowiązania. Przepis ten pozostawia zatem zakres uznania instytucjom, jeżeli zobowiązanie zostaje utrzymane.
- 51 Prawdą jest, że, jak stanowi w art. 8 ust. 1 zdanie drugie podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, jeżeli Komisja przyjmuje taką ofertę oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego lub ostateczne cła nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. Niemniej jednak należy zauważyć, że art. 8 ust. 1 zdanie drugie jest adresowany do Komisji i Rady i wymaga, w okresie, w którym zobowiązanie obowiązuje, zwolnienia z cła antydumpingowego, które wynika z przepisów przyjętych bądź to przez Komisję w tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, bądź to przez Radę w ostatecznym rozporządzeniu antydumpingowym.
- 52 Z powyższych rozważań wynika, że decyzja przyjmująca zobowiązanie wydana na podstawie art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, nie wywołuje skutków prawnych, które mogą wpłynąć bezpośrednio na sytuację prawną unijnych producentów, takich jak skarżące w niniejszej sprawie.
- 53 Oceny tej nie podważają inne argumenty podniesione przez skarżące.
- 54 Po pierwsze, jeżeli chodzi o argument skarżących, zgodnie z którym naruszenie ich interesów wynika z zarzutów podniesionych w ich skardze, należy zauważyć, że ogólne odwołanie do zarzutów skargi nie wystarczy dla wyjaśnienia dlaczego skarżące uważają, iż w świetle orzecznictwa wskazanego powyżej w pkt 40, pierwsza zaskarżona decyzja wywołuje bezpośrednie skutki w ich sytuacji prawnej oraz że akt ten nie pozostawia żadnego zakresu uznania adresatom spornego środka, którzy są odpowiedzialni za jego wdrożenie, ponieważ ma on charakter czysto automatyczny i wynika z samego uregulowania prawa Unii bez konieczności stosowania innych pośrednich przepisów. W zakresie, w jakim skarżące

próbują w rzeczywistości powołać się na okoliczność, że ochrona sądowa ich domniemyanych praw miałaby uzasadniać twierdzenie, że były one bezpośrednio dotknięte przez pierwszą zaskarżoną decyzję, należy stwierdzić, iż pomimo że z ustalonego orzecznictwa wynika, że jednostki powinny być w stanie korzystać ze skutecznej ochrony sądowej praw, jakie wywodzą z porządku prawnego Unii, to prawo do takiej ochrony nie może jednak podważyć przesłanek ustanowionych w art. 263 akapit czwarty TFUE (zob. ww. w pkt 40 postanowienie *Município de Gondomar/Komisja*, EU:C:2009:580, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 55 W tym kontekście należy zauważyć, że w skardze skarżące podniosły w istocie trzy zarzuty przeciwko pierwszej zaskarżonej decyzji. Po pierwsze, uważają, że Komisja zawarła porozumienie z rządem chińskim oraz z CCCME, działającą w imieniu dużej grupy eksportujących producentów chińskich, bez ujawniania w stosowny i właściwy sposób elementów negocjowanego zobowiązania i bez udzielenia możliwości przedstawienia we właściwym czasie uwag w przedmiocie tego zobowiązania. Po drugie, skarżące twierdzą, że Komisja arbitralnie przyjęła poziomy minimalnych cen, które są oczywiście nieadekwatne dla wykluczenia szkody wyrządzonej producentom Unii. Po trzecie, skarżące podnoszą, że pierwsza zaskarżona decyzja przyjmuje i umacnia horyzontalne porozumienie cenowe.
- 56 W każdym razie, jeżeli chodzi o pierwszy zarzut dotyczący praw w postępowaniu, skarżące zasadniczo podnoszą, że przyjęcie pierwszej zaskarżonej decyzji naruszyło ich prawo do dostępu do niepoufnej wersji zobowiązania na podstawie art. 8 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Niemniej jednak, zgodnie z orzecznictwem, art. 8 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia nie zawiera żadnej wskazówki, i a fortiori, żadnego obowiązku odnośnie do chwili, w jakiej należy złożyć kopię zobowiązania dotyczącego ceny do niepoufnych akt postępowania (wyrok z dnia 25 października 2011 r., *CHEMK i KF/Rada*, T-190/08, Zb.Orz., EU:T:2011:618, pkt 85). Skarżące błędnie twierdzą, że orzecznictwo to nie ma zastosowania w niniejszej sprawie na skutek rzekomej roli rządu chińskiego w negocjacjach spornego zobowiązania.
- 57 Odnośnie do zarzutów drugiego i trzeciego skarżące ograniczają się do zakwestionowania zasadności pierwszej zaskarżonej decyzji.
- 58 W związku z tym argumenty te nie wykazują w niniejszej sprawie, że pierwsza zaskarżona decyzja wywołuje bezpośrednio skutki w sytuacji prawnej skarżących. W tym zakresie należy stwierdzić, że nie jest wykluczone, że skarżące mogą wysuwać zarzuty, jakie podnoszą w ramach skargi o stwierdzenie nieważności tymczasowego lub ostatecznego rozporządzenia antydumpingowego, o ile mają one zdolność sądową w tej sprawie.
- 59 Po drugie, skarżące podnoszą, że bezpośrednia skuteczność pierwszej zaskarżonej decyzji wynika z okoliczności, iż nie wiąże się ona ze środkami wykonawczymi i ma bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich.
- 60 Należy przypomnieć, że jeżeli chodzi o przesłanki dopuszczalności skargi przewidziane w art. 263 akapit czwarty TFUE, to kryterium, zgodnie z którym zaskarżony akt powinien dotyczyć skarżących bezpośrednio, oraz kryterium, zgodnie z którym nie powinien on wymagać środków wykonawczych, są różne. Z powyższego wynika, że rzekome spełnienie kryteriów przewidzianych w art. 263 akapit czwarty TFUE nie może świadczyć o spełnieniu pozostałych.
- 61 W każdym razie, co zostało przypomniane już w pkt 48 powyżej, zwolnienie z cła antydumpingowego, z jakiego korzystają importerzy objęci zobowiązaniem, wynika z przepisów, które muszą zostać dostosowane, bądź to przez Komisję w tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, bądź to przez Radę w ostatecznym rozporządzeniu antydumpingowym, w celu wdrożenia spornego zobowiązania. W niniejszej sprawie takie zwolnienie nastąpiło zatem, w przypadku wniesienia niniejszej skargi, w tymczasowym rozporządzeniu antydumpingowym, zmienionym przez rozporządzenie nr 748/2013. W związku z tym, ponieważ pierwsza zaskarżona decyzja została wdrożona przez inny

akt, który może stanowić przedmiot skargi bądź to do sądu Unii, bądź to do sądów państw członkowskich (zob. podobnie postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada, T-596/11, EU:T:2014:53, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo), wymaga ona środków wykonawczych.

- 62 Tym samym, przeciwnie do trzeciego argumentu skarżących, rzekome zmniejszenie obrotu spowodowane przez przywóz spornego produktu z Chin po cenach niższych niż ceny skarżących, nawet jeżeliby istniało, nie wynikałoby w zakresie dotyczącym skarżących z pierwszej zaskarżonej decyzji.
- 63 Ponieważ pierwsza zaskarżona decyzja nie dotyczy bezpośrednio skarżących oraz z uwagi na to, że warunki drugiej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE nie zostały spełnione, nie ma konieczności badania, czy pozostałe kryteria drugiej i trzeciej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE zostały spełnione.
- 64 W każdym razie należy zauważyć, że pierwsza zaskarżona decyzja nie stanowi aktu regulacyjnego w rozumieniu trzeciej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE. Jeżeli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym pierwsza zaskarżona decyzja jest aktem regulacyjnym, ponieważ nie stanowi ona aktu legislacyjnego, należy stwierdzić, iż prawdą jest, że pojęcie aktu regulującego w rozumieniu trzeciej hipotezy, o której mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE, powinno być rozumiane jako obejmujące każdy akt o charakterze generalnym, z wyjątkiem aktu legislacyjnego (postanowienia: z dnia 4 czerwca 2012 r., Eurofer/Komisja, T-381/11, Zb.Orz., EU:T:2012:273, pkt 42; z dnia 7 marca 2014 r., FESI/Rada, T-134/10, EU:T:2014:143, pkt 23). W niniejszej sprawie pierwsza zaskarżona decyzja nie stanowi aktu legislacyjnego, ponieważ nie została ona wydana ani w zwykłym postępowaniu legislacyjnym, ani też w specjalnym postępowaniu legislacyjnym w rozumieniu art. 289 ust. 1–3 TFUE [zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Microban International i Microban (Europe)/Komisja, T-262/10, Zb.Orz., EU:T:2011:623, pkt 21; ww. postanowienie FESI/Rada, EU:T:2014:143, pkt 25]. Niemniej jednak decyzja ta nie jest aktem o charakterze generalnym, ponieważ nie ma zastosowania do sytuacji określonych obiektywnie i nie wywołuje skutków prawnych względem kategorii osób przewidzianych w sposób ogólny i abstrakcyjny (zob. podobnie ww. w pkt 61 postanowienie Bricmate/Rada, EU:T:2014:53, pkt 65; ww. postanowienie FESI/Rada, EU:T:2014:143, pkt 24). W rzeczywistości bowiem pierwsza zaskarżona decyzja dotyczy przyjęcia konkretnego zobowiązania. W związku z tym nie stanowi ona aktu regulacyjnego, co wyklucza również dopuszczalność skargi na podstawie trzeciej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 65 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że skargę należy odrzucić z punktu widzenia drugiej i trzeciej hipotezy przewidzianej w art. 263 akapit czwarty TFUE w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji. Z tego też względu należy również w świetle orzecznictwa, o którym mowa w pkt 33 powyżej, uznać za niedopuszczalny wniosek o dostosowanie. W tych okolicznościach nie ma konieczności orzekania w kwestii wniosku o przyjęcie środków organizacji postępowania i dochodzenia.

W przedmiocie kosztów

- 66 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć je kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **SolarWorld AG, Brandoni solare SpA, Global Sun Ltd, Silicio Solar, SAU i Solaria Energia y Medio Ambiente, SA zostają obciążone kosztami postępowania.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 14 stycznia 2015 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
A. Dittrich